

Az emericánás egyetemi hallgatók kórházlátogatásokat is terveznek. Szeretnék a sebesült katonákat vigasztalni, felvidítani és életerőt akarnak önteni beléjük.

Nem hiányzik az Emericana programjából a jókedv és vidámság sem. Kéthetenként, sőt néha gyakrabban is, családi összejöveteleket tart az ifjúság, ahol a prior, priorissza és az Emericana jóakarói jelenlétében kedélyesen és jó hangulatban szórakozik.

A fentebb ismertetett tevékenység nem jelent sokat. Más egyesületek más célkitűzések megvalósítására bizonyára többet tudnak nyújtani, és nagyobb propagandával, nagyobb anyagi erővel látszólag nagyobb sikereket érnek el, azonban éppen arra vagyunk büszkéek, hogy egyetlen fillér anyagi segítség nélkül – mert sem az egyetem, sem az egyház nem támogat bennünket anyagilag – tisztán a magunk lelkesedéséből, tagjaink önfeláldozása révén érjük el eredményeinket. Azonban mégsem állunk félre, nem csüggedünk, nem adjuk fel a harcot, mert érezzük, hogy hivatásunk van. Hivatásunk a katolikus öntudat ébrentartása az egyetemi hallgatóknak abban a kis – de egyre növekvő – csoportjában, amely még nem alkudott meg a hitközömbösségi alapokon nyugvó szervezetek sokat ígérő jelszavaival. Mi tudjuk, hogy az egyetemen nem vagyunk népszerűek és egyes – nem illetékes – elemek már régen szerettek volna onnan száműzni, de álljuk a harcot, mert céljainkat, munkánkat más szervezet nem valósítja meg. Küzdelmünkben erőt merítünk saját magunkból, a hitünkéből és corporatióink Vergiliustól örökölt jelmondatából: „*Tu ne cede malis, sed contra audentior ito, quam tua te fortuna sinet*” (Azaz: „Ne engedj a rossznak, de állj ellen még bátrabban!”).⁹⁹

Katolikus Alföld VII. /XXII./ (1942) november 15. 68–69. oldal

571. Báró Wlasics Gyula államtitkár jelenlétében a Szegedi Egyetemi Ifjúság új otthonát

Bensőséges, meleg ünneppel nyitotta meg a Szegedi Egyetemi Ifjúság vasárnap délután Szukováthy téri új otthonát. A régi otthon a Központi egyetem második emeletén volt, de a nyár folyamán, mikor a másodemeleti termeket átadták a kir. ügyészségnek, a SzEI otthona is az új kezekbe került. dr. Kogutowicz Károly múlt évi rektor azonnal a SzEI otthonszerző munkája mellé állott, és sikerült is pártfogásával a kultuszminiszter támogatását megnyerni. Így a kultuszminisztériumi 22 ezer pengős keret határain belül még a nyár folyamán megindult az új otthon építése a Szukováthy tér alagsorában és az Auditorium Maximum alatti helyiségben.

A négy nagy és több kisebb helyiségből álló otthon megnyitó ünnepe vasárnap délután öt órakor volt. A megnyitón a SzEI képviselőinek ülésén megjelent

⁹⁹ A szegedi Emericana 1926 tavaszán elfogadott jelmondata Vergilius *Aeneis* VI. ének 95–96. sora alapján.

dr. báró Wlassics Gyula kultuszminisztériumi államtitkár, dr. Fröhlich Pál rektor, dr. Kogutowicz Károly prorektor, dr. Gellért Albert, az orvostudományi kar dékánja, dr. Koltai-Kastner Jenő, a bölcsészettudományi kar dékánja, dr. Banner János, a bölcsészettudományi kar prodékánja, dr. Farkas Béla, a matematikai kar dékánja, dr. Batizfalvy János, dr. Bartucz Lajos, dr. Klemm Antal, dr. Mester János, dr. Greguss Pál professzorok, dr. Bálint Sándor magántanár, Henry Grenet lektor, Légár Győző egyetemi testnevelési tanár, valamint Bozó Gyula iparművész, tanár, aki a SzEI Otthonának berendezését tervezte.

A SzEI képviselőgyűlésének otthonavató ünnepélyét Tapodi Dömötör ifjúsági elnök nyitotta meg, és az összegyűltek elimádkozták a Magyar Hiszekegyet. Ezután dr. Koch Sándor professzor, a SzEI tanárelnöke fölkérte dr. Fröhlich Pál rektort, hogy adja át az újonnan felépült otthont az ifjúságnak.

– Mi az otthon? – tette fel a kérdést otthonátadó beszédében Fröhlich Pál rektor. Nem falak, nem bútor, nem berendezés. Több ennél. Az Otthonnak lelke van. Ez a lélek határozza meg az Otthon melegségét. Kell, hogy az Otthon melegség legyen, hogy a késő öregkorban szeretettel és meghatottsággal gondoljunk az otthonunkra. Ha az ember lehunyja a szemét, és maga elé suttogja ezt a szót: otthon, csöndes melegség fut át rajta. Édesanya az Otthon. Legyetek hát rajta, hogy ezek a falak, amit most átadok nektek Otthonotokká váljék.

Az ifjúság nevében Tapodi Dömötör ifjúsági elnök köszönte meg a rektornak nagy tetszéssel és meghatottsággal fogadott beszédét, majd megkérte a háznapgyot, Chiovini Károlyt, hogy helyezze el az Otthon falkán az életet irányító két szimbólumot, a kereszténység és a magyarság szimbólumát: a keresztet és Nagyméltóságú Kormányzó Urunk arcképét. Tapodi Dömötör rövid beszédet mondott ezután. Hangoztatta, hogy soha sem üthet tanyát az Otthon falai között olyan szellem, mely akár a kereszt, akár a magyarság élményét ki akarja zárni életünk irányításából.

– Fogadjuk, – mondotta –, hogy ez az Otthon magyarságépítő munkánk kiteljesülésénél a nagy magyar egységhez való eljutást fogja elősegíteni.

Megemlékezett Kormányzó Urunk névnapjáról. Szimbolikus jelentőségű – mondotta –, hogy éppen ezen a napon indulunk neki új otthonunkban az új munkának. Megköszönte mindazoknak a pártfogását, akik az otthon megépítését lehetővé tették, majd Mátéfy Jenő külügyi alelnök felolvasta Horthy Miklós Kormányzó Úrnak küldött hódoló távirat és a Közoktatásügyi Miniszter úrhoz küldött köszönő távirat szövegét.

A Képviselőgyűlés otthonavató ünnepélye a Himnusz eléneklésével ért véget. Báró Wlassics Gyula államtitkár, a Rektor és a megjelent professzorok társaságában még hosszabb ideig az ifjúság között maradt. Végignézte a nagy társalgó és olvasótermet, a falatozót és a még teljesen meg nem épült alagsori termeket is. Közben Szabolcsi Gábor a Szegei Híd szerkesztője átadta az államtitkárnak

a Szegedi Híd legutóbbi két számát és a SzEI népfőiskolai tanfolyamának tájékoztatóját.

Az új otthon az államtitkár tetszését mindenben megnyerte, és annak a reményének adott kifejezést, hogy az Otthon falát nemsokára egynéhány művészi festmény is díszíteni fogja. A megnyitó után a SzEI otthonát birtokba vette a diákság, és ez alkalommal is – és minden este – tíz óráig talál pihenést, üdülést nyújtó falai között otthon a SzEI ifjúsága.

Szegedi Napló XVIII. (1942) december 8. 5. oldal

572. Látogatás a kalotaszentkirályi lány táborban

(Kalotaszentkirály, július)

Gyönyörűen művelt dombok között vezet az oláhoktól ránk hagyott, meglehetősen elhanyagolt országút. Nagy öröömre azonban az egyik útkanyarnál munkások bontják az utat elzáró beton akadályt, s mögötte úthenger pöfékel, oldalán a fényes réztábla: M. Kir. Gépgyár”. Hála Istennek Erdély mind jobban bekapcsolódik a magyar élet lüktetésébe. Épülnek az utak, vasutak, helyreállítják a megrongált hidakat, s ha igaz, hisz most azt megyek megnézni, helyreállítják a pusztuló, veszendőbe menő lelkeket is.

Egy dombtetőről csodálatos kép ragad meg. Kicsiny falu a völgyben. A házak egy része ugyan fölmerészkedik a templomdombra is, amely úgy fekszik a falu fölött, mint egy nagy süveg. Így is hívják, Süveghegy. A dombtetőn a reggeli fényben méltóságteljesen és valami csodálatos erőt, biztatást jelentőn templom fürdik a napsugárban. A kálvinisták ősi temploma, mely minden valószínűség szerint az Árpádok idejében épült. Azóta már természetesen többször átépítették. Kétszer le is égett a fatető kis székelő templom.

Mellette emelkedik, mindjárt a tövében, az iskola. Együtt harcolt az elmúlt 22 év alatt is mindig a templom, iskola. Ezért tudtak itt magyarnak maradni az emberek. Vastag fallal van övezve mind a kettő a harcok ellen. Valamikor nemcsak a szellem mentsvára volt ez a két épület. Balról kis folyó kerüli keskeny szalagjával körül a falut, a Kalota. Mint később megtudom, nagyszerű pisztránghalászó hely. A lánytábor mögötti kiszélesedett részen pedig nagyszerű vizicsatákra alkalmas terep van, amit ki is szoktak használni a „piros pöttyes kisasszonyok”. (Ezt az elnevezést egyszerű, piros pöttyes munkaruhájukról adták a falubeliek az önkéntes női munkaszolgálat tagjainak.)

A zöld zsalus tornácos házak egyikének udvarából vidám nótaszó hallatszik az útra. Önkéntelenül is arra fordítom a fejem, hát majd leesem a csodálkozástól a kerékpárról. Egy kis évfolyamtársnóm mos az udvaron nagy szorgalmasan. Gyorsan megálllok, hogy üdvözljem, és megkérdem tőle az ilyenkor szokásos buta kérdést, hogy hogy van.